

Statsbanernes Fordel og at søge at faa det mest mulige ud af den en Gang vedtagne Lov. Og for saa vidt der skulde være Aftaler til Stede, der kunde hemme denne Trang hos Generaldirektoratet til at udvikle Lovens Bestemmelser saa fyldigt, som det kunde ønske, kunde det med Rette siges, at Hemskeen maatte komme fra oven af. Men da nu de senere Ministre egentlig have staaet ubekendte med de trufne Aftaler, er det vanskeligt nogetsteds at rette Bøbrejdselen for, at Taksterne, saaledes som de ere førte ud i Livet, ikke stemme med Forudsætningerne ved Lovens Vedtagelse. Jeg skal til Støtte for Berettigelsen af den Utilfredshed, der paa enkelte Steder hersker med Hensyn til Taksternes Benyttelse i det nuværende Regulativ anføre, at der i § 60 staar, at Taksten pr. Kilometer „ikke maa overstige“ de der nævnte Beløb. Men der er ikke noget til Hinder for, at man ikke gaar til deres fulde Højde, det er overladt til Administrationen at fastsætte Taksterne og Tariffen, som de formentlig bør være efter Lovens Mening i Henhold til de trufne Aftaler. Det siges endvidere i § 60, at Tariffen maa afrundes opad til Mængfold af 5 Øre, og i en anden Paragraf siges der, at Kilometerafstanden maa afrundes opad, selvfølgelig til en fuld Kilometer. I § 60 staar der endvidere, at en Kilometer er = 1000 Meter a 3,186 Fod. Følgelig kan ingen Afstand afrundes opad til mere end 1,000 Meter, eller 1 Kilometer; men nu er det anført, at man formentlig er gaaet frem paa den Maade: Naar man f. Eks. har beregnet Afstanden fra Aalborg til Hobro, saa har man først sagt, at Afstanden fra Aalborg til Støvring er saa mange Kilometer, det afrunde vi opad; fra Støvring til Skørping er der saa mange Kilometer, og det afrundes ogsaa opad; saaledes fremdeles fra Skørping til Arden og fra Arden til Hobro og videre. Hvis det er Tilfældet — jeg tør ikke sige, om det er saaledes —, vil Konsekvensen jo være, at hvis man rejste fra Skagen til Vamdrup, vilde man ikke kunne naa at stoppe Toget ved Grænsen; men det vilde ryge helt ned til Flensborg, thi saa mange Kilometer kunde man nok faa ud af det. Selv om man kom af ved Vamdrup, vilde Følgen dog blive, at man kom til at betale for de overskydende Kilometer. § 60 siger udtrykkelig, hvad *Maksimum* maa være saavel med Hensyn til Øreberegningen som med Hensyn til Kilometerlængden; derom kan der ikke være Tvivl. Ved eneste Behandling i

Folketinget havde jeg det Hverv som Formand for det paagældende Udvalg at give en Oversigt over, hvorledes Tariffen vilde stille sig i Henhold til Loven, naar den blev vedtagen. Et æret Medlem, som har haft Ordet, har paatalt, at det ikke har vist sig at slaa til, hvad der saaledes blev meddelt. Jeg vil dertil sige, at den Oversigt, jeg gav under Forhandlingerne her for 2 Aar siden, var baseret paa Oplysninger, jeg havde faaet hos Jærnbanomænd, som jeg bad om at vejlede mig med Hensyn til den endelige Beregning, der vilde blive en Følge af Loven. Efter at Loven var vedtagen, gik jeg til Generaldirektoratet og bad det give mig skriftlige Eksempler paa, hvorledes Loven vilde virke, for at jeg kunde overtøydé mine Vælgere om, at vi ingen Steder vare gaaede Befolkningens Interesser for nær. Det nægtede Generaldirektoratet at give skriftlig, medmindre Ministeren gav Tilladelse dertil. Jeg gik da til daværende Indenrigsminister Ingerslev, som gav sin Tilladelse dertil, og saa fik jeg fra Statsbanerne en kortfattet Oversigt over, hvorledes Loven formentlig vilde virke. Jeg lod den trykke til Nytte for mine Venner, og den er trykt efter Generaldirektoratets eget Manuskript. Der findes der intetsteds nævnt det Tilfælde, at man kommer til at rejse dyrere, end man tidligere gjorde, jo, dog paa nogle Undtagelser nær. Det blev udtrykkelig fra Generaldirektoratets Side fremhævet, at ved at følge det i Loven angivne System, kunde det nok hist og her hælde, at det blev nogle faa Øre dyrere for en dobbelt Rejse end tidligere, men det var Undtagelser. Hvad der derimod paastaas nu, er, at det er Regel, at Rejsen er dyrere for korte Afstande og kun det modsatte Undtagelse. Generaldirektoratets Oplysninger ere trykte med den daværende Indenrigsministers Billigelse som Bestyrkelse af, hvad Meningen var med Loven og de forudgaaede Aftaler, Aftaler, der vare grundede paa den Betragtning, at det vilde være heldigt for Erhvervslivet, at vi kunde gøre Rejseomkostningerne lavere. Det var særlig paa de lange Rejser, at Jærnbannerne selv foreslog at nedsætte Priserne betydeligt, for det første fordi man derved vilde fremme Erhvervslivet i høj Grad, og dernæst ogsaa, fordi en stor Del af dem, der hidtil overfyldte 3dje Klasse, naturlig vilde blive henviste til 2den og 1ste Klasse. Det vilde baade være fordelagtigt for Passagererne, og Statsbanernes Styrelse var overbevist om, at det ogsaa i Længden vilde betale sig for Banerne, da Rejselysten vilde til-